

נובמבר 2013

מעו"דכן ניירות ערך

לקוחות נכבדים,

אנחנו מעוניינים להביא לידיעתכם סקירה קצרה אודות פסק דין שניתן לפני ימים ספורים על ידי השופטת רות רונן, שופטת המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי - תנ"ג 49615-04-13 להב נ' אי די בי חברה לפתוח בע"מ ואח'.

עניינו של פסק הדין הינו בקשה לאישור תביעה כתביעה נגזרת, שהוגשה כנגד אי די בי חברה לפתוח בע"מ ("אי די בי" או "החברה") בקשר עם חלוקת דיבידנד שבוצעה על ידי אי די בי בנובמבר 2011.

במסגרת הבקשה לאישור התביעה כתביעה נגזרת, נדונו שתי סוגיות חשובות בקשר עם חלוקת הדיבידנד: האחת – קיום רווחים ראויים לחלוקה על-פי הדוחות הכספיים כתנאי מספיק לקביעת התקיימותו של מבחן הרווח; השניה – אפשרות הדירקטורים להתגונן בפני טענת אישור חלוקה אסורה, באמצעות קבלת חוות דעת משפטית.

החלטות השופטת בסוגיות אלו משנות את המצב הנוהג בקשר עם חלוקת דיבידנדים, ויותר מכך – מעלות סימני שאלה לגבי יכולתן של חברות ושל דירקטורים להגן על עצמם בדרך של קבלת חוות דעת משפטיות.

להלן בתמצית עיקרי הסוגיות כאמור וההחלטות.

העובדות בתמצית

ביום 15 בנובמבר 2011 אישר דירקטוריון אי די בי חלוקת דיבידנד בסכום של 64 מיליון ש"ח. הדירקטוריון בחן את הדוחות הכספיים לרבעון השני של שנת 2011 (הם הדוחות הכספיים האחרונים שפורסמו על ידי אי די בי נכון לאותו מועד) וקבע כי החברה עומדת במבחן הרווח, וכן קבע הדירקטוריון כי החברה עומדת במבחן יכולת הפירעון.

לאחר פרסום הדוחות לרבעון השני של שנת 2011, ולפני מועד אישור החלוקה בדירקטוריון, נגרמה ירידת ערך בשווי מניות קרדיט סוויס שבבעלות כור, שהיא חברה בשליטת החברה. אין חולק בין הצדדים, כי הדירקטורים ידעו על שינוי זה במועד בו הם אישרו את חלוקת הדיבידנד, וידעו שיש אפשרות ממשית שהשינוי ישפיע על רווחיות אי די בי באופן שבדוחות הכספיים, שפורסמו שבועיים לאחר מועד החלוקה, החברה לא תעמוד במבחן הרווח. ואכן, בדוחות הכספיים לרבעון השלישי 2011, יתרת הרווחים של אי די בי הפכה לשלילית.

תנ"ג 13-04-49615 להב
נ' אי די בי חברה לפתוח
בע"מ ואח'

•
"מבחן הרווח" לאישור
חלוקה – לא עוד מבחן
טכני צופה פני עבר בלבד

•
יש לבחון במקרים
מסוימים גם אירועים
שאירעו לאחר הדוחות,
לצורך בחינת העמידה

במבחן הרווח

•
הסתמכות הדירקטורים
על חוות דעת משפטית,
לא בהכרח תשחרר
אותם מאחריות לחלוקה
אסורה

בקרו באתר שלנו

<http://www.fbclawyers.com>

נושא ראשון – שאלת עמידת החברה במבחן הרווח

סעיף 302 לחוק החברות, התשנ"ט-1999 ("חוק החברות") קובע, כי חברה רשאית לבצע חלוקה מתוך רווחיה (מבחן הרווח), ובלבד שלא קיים חשש סביר שהחלוקה תמנע מן החברה את היכולת לעמוד בחביותיה הקיימות והצפויות, בהגיע מועד קיומן (מבחן יכולת הפירעון).

"רווחים", לעניין מבחן הרווח, מוגדרים כ"יתרת עודפים או עודפים שנצברו בשנתיים האחרונות, לפי הגבוה מבין השניים, והכל על פי הדוחות הכספיים המותאמים האחרונים, המבוקרים או הסקורים שערכה החברה, וגו'".

בהתאם להוראות סעיף 302 לחוק החברות, הרי שאי די בי עמדה מבחינה טכנית במבחן הרווח, שכן הדוחות הכספיים **שפורסמו** הציגו רווח המאפשר חלוקה.

עם זאת, המבקש טען כי יש לפרש את הוראות חוק החברות בצורה תכליתית, ובאופן המטיל על הדירקטורים חובה לבחון את מצב החברה נכון למועד ההחלטה על החלוקה, ולהסתמך רק על דוחות כספיים שהדירקטוריון סבור כי הם משקפים נאמנה את מצב החברה נכון למועד החלוקה.

השופטת פסקה, כי ביישום מבחן הרווח, היה על הדירקטוריון להתחשב במידע שהיה ידוע לו במועד קבלת ההחלטה ביחס למצבה החשבונאי של החברה נכון לאותו מועד. השופטת מוסיפה, כי הדירקטוריון אינו רשאי לעצום את עיניו, להתעלם מהנסיבות החדשות שהוא מודע להן, ולהיתלות בדוחות הקודמים של החברה, כשהוא יודע בפועל שהאמור בהם כבר אינו משקף את מצב החברה.

השופטת מציינת, כי הדירקטוריון לא היה חייב לבצע הערכות, הוא לא היה חייב לבחון צפי עתידי של הכנסות או הפסדים. כל שהיה עליו לעשות הוא ליישם את המידע החשבונאי שכבר ידוע לו במועד החלוקה, שלפיו במועד החלוקה החברה כבר אינה עומדת במבחן הרווח, הגם שהדבר טרם בוטא בדיווח הכספי (אלא ישתקף רק בדוח הבא). לו היתה צופה החברה כי יתכן שייגרמו לה הפסדים בעתיד, אף לו היתה צופה זאת ברמה גבוהה של סבירות, צפי כזה אינו צריך להילקח בחשבון על ידי הדירקטוריון. אולם האירוע המדובר הינו אירוע שכבר קרה בעבר ולכן לא מדובר בעריכת ספקולציות לגבי העתיד.

השופטת מסייגת את קביעתה עוד ואומרת, כי רק במקרים בהם הדירקטוריון יודע **בפועל** על השינוי בנסיבות, ועל ההשלכה של השינוי הזה על הדוחות הכספיים של החברה, לא יוכל הדירקטוריון להסתמך על הדוחות הקודמים. ביתר המקרים צריך להיוותר בעינו הכלל לפיו מבחן הרווח הוא מבחן טכני הבוחן את הדוחות הכספיים האחרונים.

כן היא מבהירה, כי הדירקטוריון אינו חייב לבצע חקירות ודרישות בדוחות הכספיים של החברה. אם לא ידוע לו על שינוי בנסיבות שיש בו כדי להשליך על הדוחות, הוא יכול להניח שהאחרונים עדיין משקפים את מצב החברה. יתרה מכך – אף אם הדירקטוריון מודע לשינוי נסיבות מאז הדוחות האחרונים אולם הוא מעריך בתום לב כי מדובר בשינוי שאין בו כדי להשליך על מצב החברה ועל הדוחות הכספיים שעתידים להתפרסם, די בכך.

השופטת מציעה מבחן של שלוש שאלות, כדי לקבוע אם חל החרג שאושר בפסק הדין:

- (1) האם היה שינוי במצב החברה מאז פורסמו הדוחות האחרונים שלה?
- (2) האם הדירקטוריון מודע בפועל לנסיבות שמשנות את מצב הדברים, לעומת המצב שהיה קיים במועד פרסומם של הדוחות האחרונים של החברה?
- (3) האם השינוי מאז פרסום הדוחות הוא מהותי, קרי שינוי שיש "אפשרות ממשית" שישפיע מבחינה חשבונאית על רווחיות החברה "באופן שבדוחות הכספיים החברה לא תעמוד במבחן הרווח"?

רק באותם מקרים, לא ניתן עוד לקבוע כי החברה עמדה במבחן הרווח על סמך הדוחות האחרונים שפורסמו.

השופטת מנמקת את ההחלטה במספר נימוקים :

1. פרשנות מילולית - לשון החוק ("הדוחות הכספיים המותאמים האחרונים, המבוקרים או הסקורים, שערכה החברה"), יכולה להכיל – גם אם בדוחק, את הפרשנות בה היא נוקטת. לעמדת השופטת, לשון החוק יכולה להתייחס גם לתוצאות הדוחות שהדירקטוריון מודע להם במועד קבלת ההחלטה על החלוקה, אף אם דוחות אלה עדיין לא פורסמו בפועל.
2. פרשנות תכליתית – פרשנות תכליתית למונח "רווחים" צריכה לקחת בחשבון את המידע העדכני שיש לחברי הדירקטוריון ביחס לאירועי העבר, ואשר ישליכו על הדוחות הכספיים שעתידים להתפרסם בסמוך לאחר החלוקה.
3. חוסר תוך לב – הסתמכות על דוח שכבר ידוע כי אינו נכון, אינה פעולה בתום לב.
4. לעמדת השופטת, קבלת עמדת המשיבים עלולה להביא לתוצאה אבסורדית, לפיה גם אם הורה הדירקטוריון על חלוקה במהלך אותו רבעון בהתאם לדוחות שפורסמו, ולאחר מכן ובטרם פורסמו דוחות חדשים הוא מבקש לחלק דיבידנד נוסף בהסתמך על אותם דוחות – לא ניתן יהיה לטעון כי החברה אינה עומדת במבחן הרווח.

מספר הערות:

עד למתן פסק הדין הפרשנות המקובלת היתה, כי מבחן הרווח הינו מבחן טכני-אובייקטיבי, היסטורי בלבד, אשר אין בו כדי להצביע על העתיד, ואילו מבחן יכולת הפירעון הוא המבחן המהותי הצופה פני העתיד. הקביעה כי מבחן הרווח לא תמיד יהא עוד מבחן טכני גרידא, היא החידוש בפסק הדין.

עם זאת, נראה כי הנסיבות המיוחדות במקרה זה – האירוע המשמעותי של ירידת ערך המניות, המעבר החד של התוצאות מרווח להפסד (ולא מרווח מסויים לרווח קצת יותר נמוך) וכן העובדה שהדוחות הכספיים של החברה בהם הוצג ההפסד פורסמו שבועיים בלבד לאחר ההכרזה על הדיבידנד - הן שהביאו לתוצאה הנוכחית של פסק הדין.

כדאי לשים לב גם למספר קשיים העולים מהנמקות פסק הדין.

ראשית, השופטת עורכת הבחנה מקדמית בין אירועים שאירעו בעבר, אשר הדירקטוריון צריך לשיטתה, לבחון את השפעתם על הרווח, לבין צפי עתידי של אירועים שטרם קרו, אשר השפעתם על הרווח אינה צריכה להיבחן. הבחנה זו הינה בעייתית. לעתים קשה יותר לאמוד השפעה של אירועים שקרו בעבר על הדוחות הכספיים, מאשר לצפות השפעה של אירועים עתידיים. מכיוון ששורת הרווח בדוחות הכספיים מושפעת מכל תוצאותיה ולא רק מאירוע מבודד כזה או אחר, על מנת לבחון האם בשורה התחתונה אירוע מסוים ישפיע על שורת הרווח, יש לבצע הערכה של הרווחיות הצפויה בדוחות הבאים, מכל הבחינות.

שנית, ספק אם ניתן לטעון כי פרשנות מילולית של לשון החוק תומכת בעמדת השופטת. קשה לקרוא לתוך המילים "הדוחות הכספיים המותאמים האחרונים, המבוקרים או הסקורים, שערכה החברה" את האפשרות להוסיף אירועים שאינם מופיעים בדוחות הכספיים כאמור.

לבסוף, האמירה לפיה הפרשנות הטכנית עלולה להביא לתוצאה אבסורדית, כאמור בהנמקה הרביעית שלעיל, אינה מדויקת, וזאת משום שלשון סעיף 302 מחריגה מפורשות את המצב האמור. המונח "רווחים" בסעיף 302 מוגדר מפורשות: "יתרת עודפים או עודפים שנצברו בשנתיים האחרונות, לפי הגבוה מבין השניים, והכל על פי הדוחות הכספיים המותאמים האחרונים, המבוקרים או הסקורים, שערכה החברה, תוך הפחתת חלוקות קודמות אם לא הופחתו כבר מהעודפים, ...". [ההדגשה אינה במקור].

מכל מקום, על אף ניסיונה של השופטת לסייג את ההלכה למקרים מצומצמים בלבד, נדמה כי תוצאת פסק הדין הינה פגיעה בוודאות לעניין אישור חלוקת דיבידנד, אשר עשויה להוביל לשתי תופעות:

(1) ביצוע חלוקות בסמוך לאחר אישור ופרסום דוחות כספיים – גם כיום, חברות רבות מאשרות חלוקות בד בבד עם אישור הדוחות, וזאת בשל הנוחות. פסק הדין תומך בעצם בשיטת פעולה זו, שכן ככל שהדיבידנד יוכרז סמוך ככל הניתן לאחר מועד אישור הדוחות, הסיכוי שבטווח הזמן הקצר שבין מועד אישור הדוחות לבין מועד אישור הדיבידנד יתקיימו אירועים שעשויה להיות להם השלכה על מבחן הרווח, יהיה קטן יותר. עם זאת, גם שיטת פעולה זו אינה מנטרלת את הסיכון, שכן תאריך המאזן של הדוחות הכספיים קודם לעתים אף בחודשיים למועד פרסומם, ועל כן בהחלט יתכן מצב שבו אירוע אירע לפני מועד פרסום הדוחות אולם לאחר תאריך המאזן, ועל כן על אף שהארוע יאוזכר בדוח הכספי האחרון שפורסם, הרי שהשפעתו על הרווח תתבטא רק בדוח הכספי הבא. על כן, פסק דין יוביל ככל הנראה בעיקר לתופעה המצוינת בסעיף (2) להלן.

(2) התנהגות "שונאת סיכון" מצד חברות ודירקטורים, שתגרום להכנה מעמיקה יותר לפני כל חלוקת דיבידנד ואף תמנע לעתים חלוקות בשל הרצון להימנע מסיכון. ההיערכות לישיבות הללו תכלול ככל הנראה הכנת "תיק לדירקטורים" לפני כל ישיבה לאישור חלוקת דיבידנד, אשר יכלול גם אינפורמציה לגבי מצבה של החברה לאחר מועד הדוחות האחרונים שפורסמו והערכות של ההנהלה, ולעתים גם יועצים חיצוניים, בדבר קיומם של אירועים אשר עלולים להשפיע לרעה על תוצאת הדוחות הבאים, לרבות הערכת השפעתם על הדוחות כאמור.

נושא שני – הגנה לדירקטורים מפני אחריות אישית לחלוקה אסורה

משהגיעה השופטת לתוצאה אליה הגיעה לעניין מבחן הרווח, המסקנה המתבקשת הינה, כי החלוקה שביצעה אי די בי אינה עומדת במבחן הרווח.

סעיף 303 לחוק החברות קובע, כי בית המשפט רשאי, לבקשת חברה, לאשר לה חלוקה שאינה מקיימת את מבחן הרווח, ובלבד ששוכנע שמתקיים מבחן יכולת הפירעון.

מאחר שאי די בי לא הגישה בקשה לבית המשפט לאישור חלוקה שאינה עומדת במבחן הרווח (משום שסברה כאמור, שהחלוקה עומדת במבחן הרווח), הרי שהתוצאה היא שמדובר בחלוקה אסורה ועל כן מוטלת בגינה אחריות על הדירקטורים בחברה.

על פי סעיף 311 לחוק החברות, אחד הסייגים לאחריותם של הדירקטורים במקרה של חלוקה אסורה הינו הסתמכות סבירה של הדירקטורים, בתום לב, על מידע שאלולא היה מטעה, היתה החלוקה מותרת.

במקרה דנן, טענו המשיבים, כי הם הסתמכו על חוות דעת משפטית שהוצגה להם, אשר נערכה על ידי משרד עורכי דין מוביל בתחום. חוות הדעת אמנם לא נחתמה, אולם לטענת המשיבים היא נמסרה לחברה לא חתומה מסיבות טכניות, וכן עורך הדין שנתן את חוות הדעת היה נוכח בישיבת הדירקטוריון בה הוחלט על אישור החלוקה והציג את חוות הדעת ומסקנותיה לדירקטורים באופן מפורט. יצוין עוד, כי בפני הדירקטורים הוצגה גם העובדה, שרשות ניירות ערך בחרה לא להתערב בסוגיה במקרה אחר. המשיבים לא גיבו את טענת ההסתמכות על חוות הדעת בתצהיר.

השופטת לא קיבלה את טענת ההסתמכות במקרה כאמור. היא אמנם לא פסלה לחלוטין את הטענה, אולם ציינה כי בשלב מקדמי זה של אישור הבקשה כתביעה נגזרת, רק טענת הגנה שהסיכוי שתתקבל הוא גבוה מאוד, תמנע את אישור התביעה כתביעה נגזרת.

השופטת קבעה, כי המשיבים לא הוכיחו בשלב זה את טענת ההסתמכות ברמה גבוהה של סבירות, וזאת ממספר טעמים. ראשית מצוינים שני טעמים טכניים: (1) הדירקטורים שהעלו את טענת ההסתמכות לא הגישו תצהיר מטעמם, ועל כן קשה להוכיח הסתמכות בפועל; (2) חוות הדעת באותו

המקרה לא נחתמה, ולכן היוותה טיוטה בלבד.

הטעם השלישי והמהותי לדחיית הוכחת טענת ההסתמכות הוא לדעתנו הבעייתי ביותר. השופט מציינת, כי לא ברור אם תוכנה של חוות הדעת מהווה "מידע" שניתן לטעון כי אם הדירקטורים הסתמכו עליו, הוא יפטור אותם מאחריות. השופטת מציינת כי העובדה כי נותן חוות הדעת אינו אחראי בעצמו כלפי הנושים, צריכה להילקח בחשבון בין יתר השיקולים ביחס לטענת ההסתמכות. נותן חוות הדעת לא נתן הסכמתו לפרסומה, ולכן לא נטל על עצמו אחריות ישירה כלפי הנושים, ולפיכך הם עלולים למצוא עצמם ללא זכות תביעה, הן כלפי הדירקטורים והן כלפי מי שנתן את חוות הדעת.

השופטת מצטטת בעניין זה את פסק הדין של בית המשפט המחוזי בעניין ת.צ. 14144-05-09 הראל ניהול קרנות בע"מ נ' לנדמארק גרופ בע"מ ("עניין לנדמארק"), העוסק באחריות החותם על התשקיף מכוח הוראות סעיף 133(1) לחוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968 ("חוק ניירות ערך"), והסייג לאחריות החותם על התשקיף כאמור אשר הסתמך על איש מקצוע. לעניין אחריות חתם נקבע בחוק ניירות ערך, כי האחריות לא תחול "על מי שהוכיח שנקט כל האמצעים הנאותים כדי להבטיח שלא יהיה פרט מטעה בתשקיף, בחוות הדעת, בדו"ח או באישור, הכל לפי הענין, וכי האמין בתום לב שאכן אין בו פרט כזה, וגו'".

באותו עניין לנדמארק, קבע בית המשפט, כי עצם מעורבותם של אנשי מקצוע ראויים, אינה מעניקה את הפטור מאחריות החתם. זאת משום שאותם אנשי המקצוע אינם נושאים באחריות כלפי הציבור, וכך עלול להתקיים מצב, שבמקרה של רשלנות אנשי המקצוע, הציבור יצא קרח מכאן ומכאן: את החתומים על התשקיף לא יוכל לתבוע, שכן תעמוד להם ההגנה מכוח סעיף 133(1) לחוק ניירות ערך, ואת אנשי המקצוע לא יוכל לתבוע, שכן הם אינם נושאים באחריות כלפי הציבור.

בית המשפט בעניין לנדמארק קובע, כי ראוי להכיר בהגנה של החותם על תשקיף מכוח סעיף 133(1) לחוק ניירות ערך בשל הסתמכות על איש מקצוע, רק אם יוכיח החותם על התשקיף, כי מתקיימים בו, ביחס לעניין לגביו נטען שיש בתשקיף פרט מטעה, ארבעת אלה: (1) בחר בתום לב אנשי מקצוע ראויים לצורך בדיקת העניין; (2) אנשי המקצוע נתנו חוות דעת מקצועית שנכללה בהסכמתם בתשקיף באותם המטיל עליהם אחריות כלפי הציבור; (3) העניין לגביו נטען לקיומו של פרט מטעה בתשקיף הוא נושא המצוי בתחום מומחיותו של איש המקצוע כאמור; (4) החותם האמין בתום לב באמור בחוות הדעת המקצועית.

בהסתמך, בין היתר, על האמירות בעניין לנדמארק, מסקנת השופטת בעניין אי די בי הינה, כי טענת ההסתמכות של המשיבים על חוות דעת משפטית, אין די בה – נכון לשלב זה של הדיון, כדי לדחות את הבקשה לאישור התביעה כנגזרת.

מספר הערות:

הטעמים הטכניים להחלטת השופטת בעניין זה (החוסר בתצהיר והיעדר החתימה על חוות הדעת) הינם, לכאורה, "קלים לעיכול", שכן בעזרת הקפדה עתידית על עניינים טכניים אלה, ניתן יהיה לקבל ודאות לעניין יכולת ההסתמכות על חוות דעת כאמור. עם זאת, הקפדה על עניינים אלו עלולה לעורר קשיים ביחס למקרים שהם מקובלים ביותר כיום. במקרים רבים, יועץ משפטי יושב בישיבות דירקטוריון ונותן ייעוץ משפטי בעל פה, במהלך הישיבה, וכן משיב לשאלות שנשאלות תוך כדי הישיבה. עולה שאלה, האם במקרים כאמור, כדי לעמוד בתנאים הטכניים שקבעה השופטת בפסק הדין, יש צורך להפסיק את הישיבה למספר ימים, ולהמשיך אותה רק לאחר קבלת חוות דעת כתובה וחתומה על ידי אותו יועץ משפטי?

כאמור, בענייננו, הנימוק השלישי, המהותי, הוא הבעייתי ביותר.

פסקי הדין בעניין אי די בי ובעניין לנדמארק, מרוקנים מתוכן את סעיפי הפטור מאחריות, ומאיינים את היכולת להסתמך על חוות דעת מקצועיות. זאת בשל התנאי שהם מציבים לקיומה של ההגנה, הוא נטילת אחריות כלפי צדדים שלישיים על ידי נותן חוות הדעת. סביר להניח, שאין בנמצא נותני חוות דעת רבים, בישראל ובעולם כולו, שיסכימו ליטול על עצמם אחריות מלאה כלפי הציבור הרחב

במסגרת חוות דעתם. משמעות הצבת התנאי כאמור, הינה למעשה קביעת אחריות כמעט מוחלטת, ללא אפשרות לקבל הגנה דרך סעיפי הפטור.

חוק החברות מטיל על הדירקטורים חובה לפעול באופן סביר. על מנת לוודא שהם אכן פועלים בסבירות הם נזקקים לעתים לייעוץ משפטי, והם מסתמכים על הייעוץ לצורך קבלת החלטותיהם. מקרה זה שונה מהמקרה של קבלת חוות דעת המפורסמות בתשקיף, שהציבור הרחב יכול לטעון כי הן מטעות בקבלת החלטת ההשקעה, או חוות דעת של גורמים מקצועיים המפורסמות לציבור במסגרת דוח זימון אסיפה כללית, אשר אמורות לסייע לציבור לקבל החלטה כיצד להצביע. לא ברור, אם כן, מכוח מה נדרש יהיה לפרסם לציבור את חוות הדעת של היועץ המשפטי לדירקטורים.

לבסוף יצוין, כי מעבר לעובדה, שפסק הדין בעניין לנדמארק מעלה שאלות שונות, שלא נעסוק בהן בנייר זה, הרי שההיקש שנעשה כאן מעניין לנדמארק, שעסק באחריות תשקיפית של חתם כלפי הציבור, לאחריות דירקטורים לחלוקה אסורה, הוא בעייתי ביותר. גם הוראות החוק המאפשרות סייג לאחריות, שונות לחלוטין כאשר מדובר בחתמים החותמים על התשקיף וכאשר מדובר בדירקטורים האחראים לחלוקה אסורה.

לשון החוק הינה חמורה יותר כאשר מדובר בסייג לאחריות החתם, ומנגד רכה יותר ומאפשרת מקום רחב יותר לפרשנות, כאשר מדובר באחריות דירקטור לחלוקה אסורה. האמירה לפיה הסתמכות על חוות דעת משפטית אינה מהווה הסתמכות סבירה בתום לב, הינה תמוהה, והגזירה ממסקנת פסק הדין בעניין לנדמארק לעניין התנאים הנדרשים בחוות דעת שתשחרר חתם מאחריות, לעניין התנאים הנדרשים בחוות דעת שתשחרר דירקטור מאחריות, אינה טריוויאלית כלל.

אנו עומדים לרשותכם בכל שאלה המתעוררת בעניין.

* * *

לשאלות בנושאים שבנדון ניתן לפנות אל איש הקשר שלכם במשרדנו או לכותבת עדכון זה:

03-6944131

nmishan@fbclawyers.com

עו"ד נטלי משען-זכאי

.....
הכלול באגרת מידע זו הוא מידע כללי בלבד, הוא אינו חוות דעת משפטית או ייעוץ משפטי ואין להסתמך עליו.

כל הזכויות שמורות לפישר בכר חן וול אוריון ושות'.

להירשם למייל זה או להסרה מרשימת התפוצה - <mailto:newsletter@fbclawyers.com>